

“**จิบ จิบ**” เมลินา ลอยด์ ทำเสียงจุ่มพิตซังสองแก้วของน้องสาว
 ฝาแฝด “ฉันสั่งไวน์ขาวอิตาเลียนมา รสแหลม ละมุนละไม และไม่เลี่ยนมาก
 ตามที่บริกที่เป็น *แบบ* นั้นบอกนะนะ คือเป็นคนเลี่ยนนะ พูดถึงก็มาพอดีเสีย”
 จิลเลียนนั่งลงตรงข้ามเธอ บริกเข้ามาเสิร์ฟไวน์ปีโนต์กร์โจให้ แล้ว
 ทำระจกกรดมือตัวเองนิดหน่อยขณะที่กระซิบที่โกนเลียนของเขามัวหันไปหันมา
 ระหว่างเธอสองคน “ไอ้โฮ น่าฟังมากมาย!”

“เราเป็นแฝดเหมือนนะค่ะ” จิลเลียนเอ่ย ไม่ต้องให้เขาถาม

“ผมพูดไม่ออกเลยละ เหมือนเสียใจจนอึ้งไปเลยจริงๆ ครับ”

เมลินาส่งยิ้มเย็นให้ “น้องสาวของฉันอยากสั่งเครื่องดื่มหน่อยค่ะ
 ถ้าสะดวก”

น้ำเสียงของเธอซึ่งแหลมดุจไวน์ดีถึงความสนใจเขา “ได้ครับ” เขาบอก
 แทบจะกระแทบลั่นเท้าให้ “ขออภัย ขออภัยครับ คุณผู้หญิง”

“ขอกลับโซดา น้ำแข็งเยอะๆ มะนาวฝานด้วยจ้ะ”

“ผมจะกลับมา *ปรอนโตเมนเต (โดยเร็ว)* พร้อมเครื่องดื่มของคุณและ
 มาบอกเรื่องอาหารพิเศษสำหรับวันนี้ครับ”

“ฉันแทบจะรอไม่ไหวแล้ว” เมลินาพึมพำขณะที่เขาปรี๊ดปรี๊ดออกไป

จิลเลียนโน้มตัวมาข้างหน้ากลางกระซิบ “ปรอนโตเมนเตแปลว่าอะไร
เธอ”

“อึ้งละซี”

คู่แฝดพากันหัวเราะ “ฉันดีใจนะที่เห็นเธอยิ้มได้” จิลเลียนเอ่ย “ตอนนั้น
มาถึง ดูเธออารมณ์เสียซะจนจะคำรามได้อยู่แล้ว”

“กำลังหงุดหงิดนิดหน่อยนะ” เมลินายอมรับ “เมื่อเข้านี้ฉันต้องขับรถ
พานักเขียนคนหนึ่งไปสนามบินให้ทันเที่ยวบินตีห้าห้าสิบแปด ตีห้าห้าสิบแปด
นี่นะ! ฉันรู้ว่าพวกนักประชาสัมพันธ์มักจองเที่ยวบินในช่วงเวลาแย่ๆอย่างนี้
เพื่อจะแกล้งพวกผู้ดูแลสื่อมวลชนอย่างเราๆ”

“ใครที่ต้องตื่นเช้าละนั่น เป็นคนที่น่าสนใจไหม”

“ลืมชื่อเธอไปแล้วละ หนังสือเล่มแรกนะ เลี้ยงลูกของคุณให้เหมือนกับ
สัตว์เลี้ยง ชื่อรอง กับผลลัพธ์ที่น่าอัศจรรย์”

“ให้เด็กสองขวบนั่งบนขาหลังแล้วหารับคำสั่งเธอ”

“ไม่รู้สิ ไม่ได้อ่าน แต่มีบางคนอ่าน ตอนนี้อยู่อันดับสามในตาราง
หนังสือขายดีของ นิวยอร์กไทมส์”

“ล้อเล่นนา”

“สาบานต่อพระเจ้าได้เลย ถ้ามีกลเม็ดดีพอ มันก็ขายได้ ทุกวันนี้นะ
แม้แต่ฉันยังเขียนหนังสือได้เลย เพียงแต่นึกเรื่องน่าสนใจที่จะเขียนไม่ออก
เท่านั้นเอง” เธอหยุดคิดอยู่สองสามอึดใจ “น่าจะเขียนเกี่ยวกับบรรดาคนมี
ชื่อเสียงและชื่อเสียงที่ฉันเจอมาและทนแทบไม่ไหวในแต่ละวันนะ แต่หลังจาก
นั้นคงโดนฟ้องระนาว”

บริการลับมาพร้อมคลับโซดาของจิลเลียนและตะกร้าสีเงินใบเล็ก ๆ
ใส่ขนมปัง เขาท่องคำพูดเชิญชวนอย่างละเอียด ซึ่งมีคำคุณศัพท์มากกว่า
ชื่ออาหาร และยอมล่าถอยอย่างฉุนๆ เมื่อพวกเธอสั่งอะโวคาโดผ่าครึ่งยัดไส้
สลัดกุ้งซึ่งอยู่นอกเมนูที่มีพิมพ์ไว้

เมลินายื่นตะกร้าให้จิลเลียนซึ่งบีชนมปังกรอบผสมถั่วพีแคนชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อยไปเศษหนึ่งส่วนสี่ “เรื่องเกี่ยวกับแฝดเหมือนกันไงละ เธอเขียน
เรื่องนั้นได้นะ”

“เรื่องนั้นฉันมีข้อมูลมากไปหน่อยนะ เราคงต้องจำกัดขอบเขตของมันลงบ้าง”

“ถูกจับแต่งตัวเหมือนกันหรือไม่เหมือนกันเป็นไง”

“ก็อาจได้”

“แย่งกันเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ล่ะ”

“ยังดีใหญ่ เรื่องการติดต่อกันผ่านทางโทรจิตสุดมหัศจรรย์ล่ะเป็นไง”
เมลินามองจิลเลียนจากเหนือขอบแก้วไวน์ขณะจิบ “ซึ่งทำให้ฉันสังเกตได้ว่า
คู่แฝดของฉันวันนี้ดูเหม่อลอยจะแย่แล้ว มีเรื่องอะไรเธอ”

ก่อนตอบ จิลเลียนกินขนมปังกรอบทั้งชิ้นแล้วบดเศษแบ่งออกจาก
ปลายนิ้ว “ฉันทำมันไปแล้ว”

“มันคืออะไร”

“เธอก็รู้นี่” เธอลดเสียงลงอย่างระแວดระวัง “สิ่งที่ฉันได้ไตร่ตรองอยู่
ตลอดสองสามเดือนที่ผ่านมาไง”

เมลินาแทบล้าลึงลิ้นคำนำเข้าสู่ชั้นเยี่ยมจากอิตาลี ดวงตาสีเทาควั่นบุหรี
แบบเดียวกับจิลเลียนลดลงไปมองตรงช่วงตักของจิลเลียน แต่มองไม่เห็น
เพราะอยู่ใต้โต๊ะ

จิลเลียนหัวเราะ “เธอบอกอะไรไม่ได้ด้วยการดูรอกหน้า ยังไงก็ยักรอก
ฉันออกจากคลินิกก็ตรงมาที่นี่เลย”

“เธอหมายถึงวันนี้เหรอ เพิ่งตะกี้มันนะ นี่ฉันอาจกำลังจะได้เป็น
ป้าคนตอนที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ใช่ไหม”

จิลเลียนหัวเราะอีกครั้ง “ฉันก็ว่าอย่างนั้น ถ้าเจ้าตัวน้อยๆ กำลังทำ
อย่างที่พวกมันควรจะทำ ไปในที่ที่คาดว่าจะเป็น วายทวนน้ำไป”

“พระเจ้าช่วย จิลเลียน” เธอจิบไวน์อย่างเร็วอีกอึก “เธอทำไปแล้ว
จริงๆ เธอทำไปแล้ว นี่เธอทำตัว...ปกติเหลือเกิน ผ่อนคลายมากๆ”

“งั้นสูตินรีแพทย์ก็น่าจะพอใจละ นี่เขากล้ามาบอกอีกนะว่าให้ฉัน
ผ่อนคลาย ยิ่งกับจะทำได้งั้นแหละ อย่างหนึ่งเลยนะ เจ้าขาที่ยังมันเย็น
อย่างกับน้ำแข็ง ไม่ได้ช่วยให้ผ่อนคลายอะไรเลย อีกอย่าง นี่เป็นผลลัพธ์
ของการศึกษาวิเคราะห์มาแล้วหลายเดือน ไม่ใช่การตัดสินใจที่ฉันทำไปแบบ

ฉาบฉวยนะ”

จิลเลียนใช้เวลาซึ่งนำหนักพิจารณาข้อดีข้อเสียของการผสมเทียมด้วยการใช้ตัวสุจิจากผู้บริจาคมาแล้วเป็นเวลาหลายเดือน เมลินาแน่ใจว่าคู่แฝดของเธอใช้เวลาพิจารณาแรงจูงใจของตัวเองมาแล้วหลายชั่วโมง แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะแอบไม่แน่ใจในหลายๆ เรื่อง “เธอคิดเรื่องนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกแง่มุมแล้วหรือ จิลเลียน”

“ฉันว่านะ หวังว่านะ ถึงแม้ว่าจะมีหลายแง่หลายมุมที่ฉันนึกไปไม่ถึง”

แง่มุมที่ไม่ได้คำนึงถึงพวกนั้นแหละที่ทำให้เมลินากังวล แต่เธอก็เก็บความห่วงกังวลไว้ในใจ

“บางที่ฉันก็กลายเป็นคนลังเลสองจิตสองใจมากเลย ฉันเคยอยากปฏิเสธความคิดนี้ไปทั้งหมด ฉันเคยอยากปฏิเสธว่าตัวเองเคยคิดเรื่องนี้แล้วก็ลืมๆ มันไป แต่พอความคิดนี้มาเกาะกุม ฉันก็สลัดออกไม่ได้”

“นั่นเป็นสัญญาณที่ดีนะ เวลาเมื่อไรมายึดเกาะเราอยู่อย่างนั้น ปกติมันก็จะมามีเหตุผลที่ดีนะ”

“ทางกายไม่มีอุปสรรคอะไร ฉันมีสุขภาพสมบูรณ์ดี ฉันอ่านทุกเรื่องที่ได้เกี่ยวกับทางเลือกต่างๆ ในการตั้งครรภ์ ยิ่งอ่านมากเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกขัดแย้ง พุดตรงๆ นะ ฉันถึงกับพยายามกล่อมตัวเองให้เลิกคิด”

“แล้วไง”

“แล้วฉันก็หาเหตุผลที่จะไม่ทำไม่ได้” เธอยิ้มกว้างอย่างมีความสุข “เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยทำ”

“เธอใช้วอร์เตอร์สลินิกหรือ”

จิลเลียนพยักหน้า “คลินิกนี้มีอัตราการประสบความสำเร็จสูง มีชื่อเสียงเชื่อถือได้ ฉันชอบหมอ เขาใจดีมาก ใจเย็น ชี้แจงรายละเอียดให้ทุกอย่าง ฉันตัดสินใจโดยศึกษามาอย่างดีแล้ว”

และก็ได้เห็นได้ชัดเจนจากใบหน้าที่เปล่งปลั่งว่าเธอมีความสุขมากกับการตัดสินใจนี้ “แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอไม่บอกฉัน ถ้าเธอขอ ฉันคงไปกับเธอได้จับมือเธอ ช่วยเหลือให้กำลังใจบ้าง”

“ฉันรู้ว่าเธอให้กำลังใจฉันอยู่ เมลินา เธอกับเจ็มนั้นเป็นเพียงสองคนที่ฉันปรึกษาเรื่องนี้ด้วย ขอโทษนะที่ไม่ได้บอกเธอเรื่องการตัดสินใจของฉัน แต่เมลินา...” ดวงตาของเธอคลอไปด้วยน้ำตาเมื่อเธอขอร้องว่า “ได้โปรดเข้าใจเถอะ ฉันพิจารณาถ่วงถ่วงการมองเห็นและมุมมองของเธอกับเจ็มนานอคติที่เธอแต่ละคนมีแล้ว”

“ฉัน...”

“ช่วยฟังให้จบก่อนเถอะ ขอร้อง เมื่อทุกเรื่องมีการพูดและทำไปแล้ว เมื่อทุกคนแสดงความคิดเห็นแล้ว ฉันคือคนที่ทำการผสมเทียม ถ้าสำเร็จฉันจะอุ้มตัวอ่อนในครรภ์และจะมีลูก ดังนั้น การตัดสินใจจึงควรเป็นของฉันที่จะทำ โดยลำพัง ฉันก็อยากบอกเธอนะ แต่ในที่สุดเมื่อฉันตัดสินใจไปแล้ว ก็ไม่อยากให้มัน...”

“เปลี่ยนแปลงไป”

“หรือมีใครมีปัญหา”

“ฉันเคารพการตัดสินใจนั้นจริงๆ นะ” เธอยืนยันด้วยการเอื้อมไปจับมือจิลเลียนบีบเร็วๆ หนึ่งที “เจ็มนอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ฉันยังไม่อยากเชื่อเลย” เมลินาบอก พลางมองปราดไปที่หน้าท้องเธอ “พวกเขาเป็นไง...จริงๆ ต้องถามว่ามันเป็นยังไงที่...”

“การตรวจทดสอบปัสสาวะด้วยตัวเองเมื่อวานบ่งชี้ว่าระดับฮอร์โมนเพิ่มขึ้น ซึ่งหมายความว่าฉันคงกำลังจะสร้างไข่ภายในเยื่อสืบสืบถึงสามสัปดาห์แล้ว ฉันติดต่อกลินิกและจองนัด เป็นเรื่องวิชาการมากเลยละ พวกเขาใช้ท่อสอดเข้าไปเอาของเหลวภายในมดลูกออกมา”

เมลินาฟังด้วยความตกตะลึงขณะที่จิลเลียนเล่าถึงกระบวนการขั้นตอน “เจ็มนหรือเปล่า”

“ไม่เลย”

“เชื้อสุมมาจากไหน”

“เธอคิดว่ามาจากไหนล่ะ”

เมลินายิ้มกว้าง “ฉันหมายถึงแหล่งที่มาล่ะ”

“วอเทอร์สลินิกมีธนาคารอสุจิของตัวเอง แต่จะพยายามไม่ใช้ตัวอย่างที่ได้ในห้องฉึนกับคนไข้ในพื้นที่”

“เป็นความคิดที่ดีนะ”

“ของฉันมาจากธนาคารอสุจิที่น่าเชื่อถือมากในแคลิฟอร์เนีย ตัวอย่างที่บรรจุมาในน้ำแข็งแห้งมาถึงเมื่อเช้านี้ แล้วก็เอามาทำละลายและทำความสะอาด...”

“อะไรนะ”

“เป็นภาษาที่เขาใช้นะ น้ำอสุจิผสมกับโปรตีนแล้วปั่นในเครื่องหมุนแยกวัตถุ เพื่อได้สิ่งที่จะดูดเข้าไปในท่อคือ...” เธอหัวเราะ “เชื้ออสุจิเข้มข้นฉันว่าจะเรียกอย่างนั้นก็ได้”

“ฉันคิดเรื่องตลกได้เป็นพันเลย แต่ทุกเรื่องเล่าออกมาไม่ได้”

“ขอบใจนะที่ไม่เล่า”

“เธอรู้สึกมีอะไรผิดแปลกไปไหม”

“ไม่เลย ที่จริงหลังจากนั้นฉันรีบกลับไป ต้องนอนพักอยู่ราวครึ่งชั่วโมง รู้ตัวอีกที ก็มีพยาบาลกลับเข้ามาในห้องทดสอบ บอกให้ฉันแต่งตัวไปพบหมอที่ห้องตรวจ หมอพูดคุยกะให้กำลังใจว่าที่นี่มีอัตราการประสบความสำเร็จขนาดไหน และบอกว่าอย่าท้อถ้าหากไม่ได้ผลในคราวนี้ จากนั้นฉันก็ออกมาแล้วขับรถตรงมาที่นี่เลย”

เมื่ออุ่นใจกับคำรับรองของจิลเลียนแล้ว เมลินาก็ก่อนหลังพึงเก้าอี้และจ้องมองใบหน้าที่เหมือนกับตัวเธอเอง “แหม อึ้งไปเลยจริงๆ” หลังจากทั้งคู่ต่างหัวเราะขำบริการผู้หนึ่งกันอีกครั้ง เมลินาก็ตลึงว่า “สำหรับฉันนะ ส่วนที่ตลกที่สุดน่าจะเป็นการถ่ายปัสสาวะลงบนกระดาดขนาดเล็กๆ นั้นละ”

“จำเป็นต้องใช้ทักษะพอสมควรเลยนะ นี่ฉันก็ชักจะทำได้คล่องแล้วละ”

“และบอกตรงๆนะ...” เมลินาหยุดพูดแล้วโบกมือโบกมือไปข้างหน้า เหมือนกับจะลบประโยคที่ยังพูดไม่จบ “ช่างเถอะ ฉันไม่ควรพูดอะไร”

แต่จิลเลียนรู้ว่าพี่สาวเธอคิดอะไรอยู่ “เธอจะพูดว่า เธอชอบวิธีการผสมพันธุ์แบบดั้งเดิมละสิ”

เมลินาทำท่ายิงปืนใส่เธอ “เธอรู้จักฉันดีจริงๆ”

“พ่อพูดอยู่เสมอว่าเราใช้สมองร่วมกัน”

“จะว่าฉันแรดก็ได้” เมลินาพูด แสร้งยกไหล่ “แต่ฉันชอบเลือดกับเนื้อมากกว่าพวกท่อกับขาหยั่งนี่นา โลหะเย็นๆ ไม่เห็นมีอะไรน่าดึงดูดเหมือนนอกอื่นๆ กับหน้าแข็งที่มีขนเสียดสีกับหน้าแข็งฉันได้ผ้าห่มเลยจริงๆ ไม่ต้องพูดถึงเครื่องมือทางเพศเลยนะ”

“ขอละ อย่าเอ่ยถึงเรื่องนั้นเชียวนะ”

“เธอไม่คิดถึงลมหายใจแรงๆ การค่อยๆ สร้างอารมณ์อันน่าอัศจรรย์เธอ แล้วความรู้สึกว่า ‘พระเจ้าช่วย ชีวิตช่างงดงาม’ ละ เคยคิดสักนิดไหม”

“มันไม่เกี่ยวกับเรื่องเช็กช่นะ ฉันไม่ได้ทำแบบนี้เพื่อความตื่นเต้นรำใจฉันทำเพื่อให้ได้เด็กทารกสักคน”

เมลินาจริงจังขึ้น “แค่ล้อเล่นนะ” พलगอดแขนวางบนโต๊ะแล้วพูดอย่างเคร่งขรึม “ข้อเท็จจริงที่เป็นมูลฐานสำคัญของเรื่องก็คือเธอต้องการลูก”

“ถูกต้อง นั่นเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นมูลฐานสำคัญของเรื่อง”

“ก็ดีแล้วสำหรับเธอ” เธอพูดพลางยิ้มให้จิลเลียนด้วยความรักใคร่หลังจากไต่ตรงตรงชั่วคราวเธอก็พูดต่อ “เยาะที่เจ้มยิงได้แต่กระสุนหลอก ไม่งั้นเธอจะได้บริการครบวงจรนะ เช็กซกับการผลิตลูกในหนึ่งเดียว”

บริการมาถึงพร้อมของที่พวกเขาสั่ง อาหารตกแต่งด้วยดอกแพนซีสดๆ และแทบจะดูสวยงามเกินกว่าจะกินได้ จิลเลียนใช้ส้อมเขี่ยดอกบานๆ เล็กๆ สีม่วงที่แต่งอยู่บนยอดสลัดกุ้งของเธอเล่น “เจ้มทำหมันไปตั้งนานแล้ว ก่อนมาเจอฉันอีก”

“ซึ่งฉันถือว่าเป็นโชคดี” เมลินายกแก้วไวน์ขึ้นชูให้เจียบๆ “เขาก็แค่ไม่ท่อนหนึ่ง”

“เมลินา” จิลเลียนเอ่ยอย่างตำหนิ

“ขอโทษ” แต่เธอไม่ได้รู้สึกตาม และจิลเลียนก็รู้ว่าคำขอโทษนั้นไม่จริงใจ “แต่เขามันกระสุนดำนะ จิลเลียน เขาไม่ได้ทำให้เธอมีความสุขหรอก”

“ไม่จริงนะ ฉันมีความสุขดี”

“จริงเหรอ เธอไม่ได้ดูตกหลุมรักอย่างมีความสุขสิ้นเหลือเลยในสายตา

ฉัน เว้นแต่ฉันพลาดอะไรไปบางอย่าง หรือเปล่า”

“ท่าจะเป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉันรักเจมจริงๆ”

เมลินาเลิกคิ้วแสดงความสงสัย

“จริงๆนะ” จิลเลียนยืนยัน “แต่ความสัมพันธ์ที่โหดร้ายที่จะสมบูรณ์แบบ คนเราจะมီးไรทุกสิ่งประกอบกันอย่างประณีตเป็นระเบียบเรียบร้อยไปหมดไม่ได้หรอก มันเป็นการร้องขอมากเกินไปที่จะให้ใครสักคนมาเติมเต็มความต้องการความปรารถนาของเธอทั้งหมดทุกอย่าง”

“ซึ่งในกรณีของเธอ คือลูก เธออยากได้ลูกมาตั้งแต่เธอเองยัง是孩子 เธอเล่นกับพวกตุ๊กตุนตุ๊กตา ขณะที่ฉันชอบเล่นสเกต”

“เธอยังอยากจะเข้าแข่งขันรายการโรลเลอร์เดอร์บี้หรือเปล่า”

“อยากสิ และฉันก็โหม่มากเลย เพราะเขาเปลี่ยนไปแข่งแบบอินไลน์ สเกตที่ดุเดือดกว่าเดิมมาก”

จิลเลียนหัวเราะ “บางทีแม็กก็แยกเราออกด้วยการดูที่หัวเข่าของเราเท่านั้นเองนะ”

“เข่าของฉันเป็นแบบมีรอยแผลเป็น” ทั้งคู่ต่างหัวเราะกันเมื่อได้ร่วมรำลึกถึงความทรงจำเก่าๆ แต่แล้วรอยยิ้มของเมลินาก็ค่อยๆ คลายลง “ถ้าการเป็นหมันของเจมเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ ก็ขอให้เขาไปแก้หมันซะสิ”

“ฉันเคยเกริ่นมาครั้งหนึ่งแล้ว เขาไม่ยอมคุยด้วยเลย”

“ถ้าฉันเขามีปฏิกิริยาอย่างไรกับการตัดสินใจของเธอละ”

“ก็รับได้ดีจนน่าแปลกใจนะ อันที่จริง เมื่อไหร่ที่ฉันแสดงความรู้สึกไม่มั่นใจ เขาก็ให้กำลังใจฉันให้ทำต่อไปให้สำเร็จ”

“อืม” เมลินาแปลกใจที่ได้ยิน “เออละ ก็อย่างที่ฉันพูดไปแล้วหลายครั้งนั่นละ เขามั่นพิลึก”

“อย่าคุยเรื่องเจมเลย คุยเรื่องเขาเมื่อไหร่ เราเป็นต้องเถียงกัน และฉันไม่อยากมีอะไรมาทำให้วันนี้กลายเป็นแะ ในหัวข้อเรื่องของเจมนี้ เราไม่เห็นพ้องกันว่าเราไม่เห็นพ้องก็แล้วกัน ตกลงไหม”

“ก็ได้ล่ะ”

ทั้งคู่กินอาหารกันไปเจียบๆ ชั่วครู่หนึ่ง ก่อนที่เมลินาจะเอ่ยออกมา “ขอพูดอีกเรื่องเดียวนะ” จิลเลียนร้องครวญ ทว่าเธอก็พูดกลับ “ถ้ากระบวนการนี้เป็นผลสำเร็จและเธอตั้งครมร์จริง มันจะเป็นบททดสอบสำคัญ ของความรักที่เจ้มมีให้เธอนะ”

“ฉันก็คิดไว้อย่างนั้น”

“ระวังไว้นะ จิลเลียน ถ้าเด็กเกิดขึ้นมาอย่างนี้ สภาพความเป็นจริง อาจไม่ตรงตามดูตัวอย่างที่น่าจะเป็นตามทฤษฎี ช่วงภาพความทรงจำดีๆ จะไม่เกิดขึ้นบ่อยเท่ากับความวุ่นวายของการเปลี่ยนผ้าอ้อมหมอก เจ้มอาจจะไม่ยอมรับเท่าที่เธอทำให้เธอเชื่อว่าเขาจะยอมรับ และถ้าจะพูดให้เป็นธรรมกับเขา เขาก็อาจเชื่อว่าเขาจะยอมรับมันได้”

เธอหยุดเพื่อจิบไวน์แล้วตัดสินใจพูดสิ่งที่รบกวนใจของเธออยู่ออกมา เธอกับจิลเลียนมักจะเปิดเผยและตรงไปตรงมากับอีกฝ่ายอย่างร้ายกาจ “ฉันกังวลอยู่นิดหน่อยว่า ท่าทีของเขาจะเปลี่ยนไปเมื่อมีเด็กมาอยู่ด้วยจริงๆ ไม่ใช่เรื่องลำบากใจหรอกหรือ สำหรับผู้ชายคนไหนก็ตามที่จะยอมรับลูกที่จริงๆ แล้วเป็นของผู้ชายคนอื่น อย่างน้อยที่สุดเจ้มจะเก็บซ่อนความเคลือบแคลงไว้ในใจ และอาจจะมีความซุนเคืองใจด้วย”

“ฉันก็คาดไว้นะว่าจะมีปฏิกิริยารุนแรง” จิลเลียนพูด “และก็เอาเรื่องนั้นมาพิจารณาด้วย แต่ฉันจะตัดสินใจโดยมีพื้นฐานจากสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นและจากการคาดเดาไม่ได้หรอก ฉันต้องเลิกล้มตัวเองว่า ‘ถ้าเป็นอย่างนั้นล่ะ’ ไม่งั้นฉันก็คงไม่ทำ ถ้าฉันจะทำ ก็ต้องรีบทำดีกว่าให้ล่าช้ากว่านี้ เราจะสามลืบทักกันแล้วนะในอีกไม่กี่เดือน”

“อย่าย่านักสิ”

“ที่ผ่านมานาฬิกาชีวภาพของฉันดังตึกๆ เตือนอยู่ตลอดเวลา ฉันจะทำเพิกเฉยต่อไปไม่ได้แล้ว”

“ฉันเข้าใจ”

จิลเลียนวางล้อมลง “จริงหรือ เมลินา เธอเข้าใจได้หรือ”

ทั้งสองมักถามความเห็นชอบของกันและกันเสมอ เมลินาให้ความสำคัญ และเชื่อถือในความคิดเห็นของจิลเลียนเหนือกว่าใครๆ ทั้งสิ้น และเธอรู้ว่า

จิลเลียนก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน “เข้าใจ” เมลินาค่อยๆ พุดออกมา “ฉันเข้าใจ แต่แค่ไม่ได้คิดเหมือนกันเท่านั้นแหละ ฉันไม่เคยรู้สึกถึงแรงกระตุ้นว่าต้องมีลูก” เธอยิ้มละห้อยพลางกล่าวต่อ “มันก็ดีที่ฉันไม่เป็นเช่นนั้น ใช่ไหมชีวิตฉัน อนาคตฉัน เป็นเรื่องธุรกิจทั้งนั้น”

เธอเอื้อมมือข้ามโต๊ะมาจับมือจิลเลียน “สัญญาตญาณความเป็นแม่อาจจะเป็นข้อแตกต่างอย่างเดียวยะหว่างเรา ฉันคิดว่าเธอได้ไปทั้งสองส่วน ทั้งของเธอเองกับของฉัน ถ้ามันแรงขนาดนั้น เธอคงผิดพลาดหากจะมองข้ามมันไป เธอต้องตอบสนองมัน ไม่งั้นเธอจะไม่มีความสุขอีกเลย ดังนั้นการตัดสินใจที่เธอทำไปจึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับเธอแล้ว”

“โอ พระเจ้า ฉันก็หวังอย่างนั้นนะ” แม้จะรู้ว่าการทดลองครั้งนี้มีความหมายกับจิลเลียนเพียงใด เมลินาก็ยังประหลาดใจกับระดับอารมณ์ในน้ำเสียงของคู่แฝด “ฉันอยากได้ลูกมาก แต่ถ้าเกิด...ถ้าเกิดลูกไม่ต้องการฉันล่ะ”

“อะไรนะ”

“ถ้าเกิดสัญญาตญาณความเป็นแม่ของฉันมันไม่ใช่ของจริง และฉันไม่เหมาะจะเป็นแม่ใครล่ะ”

“เป็นไปได้หรือ”

“เธอพูดอย่างนั้นเพราะรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ฉันอยากได้ยินนะสิ เมลินา”

“เธอเคยเห็นฉันพูดเอาใจใครไปตามมารยาทหรือ ฉันพูดก็เพราะมันเป็นความจริง เธอจะเป็นแม่ในอนาคตก็ได้”

“ฉันอยากจะเป็นนะ” สีหน้าของจิลเลียน น้ำเสียงของเธอ ถ่ายทอดให้เห็นความมุ่งมั่นเอาจริงเอจัง ทั้งสองไม่ใช่คนที่จะร้องไห้ออกมาง่ายๆ กระนั้นก็ดูเหมือนจิลเลียนน้ำตาเจียนจะหยด ซึ่งอาจจะมีสาเหตุจากระดับฮอร์โมนที่ขึ้นๆ ลงๆ หรืออาจจะเป็นข้อบ่งชี้ก็อย่างว่าเธอรู้สึกกับเรื่องนี้อย่างลึกซึ้งแค่ไหน

จิลเลียนเอ่ยขึ้น “เทียบกับการตัดสินใจที่ฉันทำมาทั้งหมดในชีวิต เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด และเทียบกับการตัดสินใจที่ฉันจะทำต่อไปในอนาคต เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญที่สุด ฉันไม่อยากพลาดในสิ่งที่เป็นเรื่องสำคัญ

กับฉัน ฉันพลาดไม่ได้จริงๆ”

“เธอจะไม่ผิดหวังหรอก” เมลินากล่าวชัดเจน

“ฉันอยากให้ลูกมีความสุขกับฉันพอๆกับที่ฉันจะมีความสุขเมื่ออยู่กับเขาหรือเธอ”

“เราจะเห็นเองว่าตัวแกเป็นเด็กที่โชคดีที่สุด และฉันก็อยากจะมีใจกับเรื่องอื่นๆในชีวิตเท่าๆกับที่ฉันมั่นใจกับเรื่องนี้ เธอจะเลี้ยงดูลูกได้ประสบความสำเร็จจนน่าทึ่งเลยละ จิลเลียน ดังนั้นจงเอาความล้มเหลวที่ไม่น่าเป็นไปได้ออกจากใจเสีย กำจัดมันออกไป ผังไปเลย มันจะไม่เกิดขึ้นหรอก”

การที่คุ้แฝดให้การรับรองอย่างหนักแน่นในเรื่องที่เธอตัดสินใจลงมือทำให้จิลเลียนยิ้มด้วยความผ่อนคลาย เธอกะพริบตาใส่น้ำตา “อาละ เป็นอันว่าความไม่แน่ใจของฉันถูกกำจัดและผังเรียบร้อยอย่างเป็นทางการแล้วละ”

“ดีเลย ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราจัดเรื่องนี้ออกไปพ้นทางแล้ว”

เมลินายกแก้วไว้นขึ้นอีกครั้ง “ดื่มให้เธอและวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ยุคใหม่ ฉันหวังว่าเจ้าพวกลูกอึดตัวจิ๋วนั้นจะทำหน้าที่ของมันนะ!”

ทั้งคู่ชนแก้วกัน จิลเลียนเอ่ยขึ้น “แม่เมื่อระบบทุกอย่างดำเนินไปแล้ว อัตราการประสบความสำเร็จอย่างในกรณีของฉันนี่ ก็มีเพียงร้อยละยี่สิบห้าเท่านั้น อาจต้องทำมากกว่าหนึ่งครั้ง”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่แม่เคยบอกก่อนเราออกเตหในรถครั้งแรกนี่”

ทั้งสองหัวเราะเมื่อนึกถึงทำที่อับอายจนน่าสงสารของแม่เมื่อต้องพูดคุยกันเรื่องเซ็กซ์ และสิ่งที่แม่เตือนลูกสาวทั้งสองถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้

“จำเรื่องที่แม่อบรมได้ไหม ฉันไม่รู้เลยว่ามันคำสุภาพตั้งมากมายขนาดนั้น ในการเรียกส่วนต่างๆของร่างกาย รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วย!” เมลินาเอ่ยขึ้น “แต่ข้อความที่สื่อออกมาอย่างชัดเจนคือ แค่ครั้งเดียวก็เกิดเด็กได้แล้ว”

“แล้วเราจะได้อู๋ หมอรับรองกับฉันว่าพวกนี้เป็นนักว่ายน้ำที่เก่งนะ”

“เขาเรียก นักว่ายน้ำน้ำจริงๆเธอ”

“สาบานได้เลย”

ทั้งคู่หัวเราะกันคิกคักเหมือนวัยรุ่นน้าเรื่องตลกสัปดน จนในที่สุดเมลินาก็ส่งสัญญาณเรียกบริกรมาเก็บจานอาหารแล้วสั่งกาแฟ “แล้วผู้บริจาคนะ”

ยังไง”

“เขาก็เป็นแค่หมายเลข คัดเลือกจากบัญชีรายชื่อผู้บริจาคเชื้ออสุจิที่เหมือนแค็ตตาล็อกของสปีเกิลเลย เทียบกับผู้เข้ารับการเลือกทั้งหมด ก็มีเขาแหละที่เข้ากับความต้องการของฉันที่สุด”

“สตีฟ ลีดา ลักษณะรูปร่าง”

“ทั้งหมดนั่น รวมทั้งสิ่งที่สนใจ ภูมิหลัง แล้วก็ไอคิว”

“งั้นเธอก็แค่ส่งออกมาหมายเลขหนึ่งจากบัญชีรายชื่อใช่ไหม” เมลินาเห็นขำๆ

“นี่เป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์นะ”

“ทางชีววิทยา เป็นการสืบพันธุ์ของมนุษย์ที่กลั่นออกมาอยู่ในรูปแบบที่เป็นรูปธรรมที่สุด”

“ถูกต้อง”

“แต่...”

จิลเลียนยิ้ม รู้ตัวว่าเธอติดกับเข้าไปแล้ว ทั้งคู่ปิดบังความคิดจากอีกฝ่ายได้ไม่นาน “แต่ฉันเป็นมนุษย์ และร่างกายของฉันไม่ใช่หลอดทดลอง จะให้มองทุกอย่างเป็นรูปธรรมทั้งหมดนะ ฉันทำไม่ได้หรอก” เธอพูดเบาๆ พลังจ้องมองที่กว้างไกลตัว “ด้วยความช่วยเหลือของบุรุษนิรนาม ฉันก็หวังจะสร้างตัวตนบุคคลขึ้นมาใหม่ เด็กทารกสักคน เป็นผู้มีบุคลิก ผู้มีจิตวิญญาณ นั่นคือสิ่งที่น่าตื่นเต้น โดยธรรมชาติแล้ว ฉันก็นึกสงสัยเกี่ยวกับผู้บริจาคเหมือนกัน เขาเป็นใครและหน้าตาเป็นยังไง”

“เธอจะไม่สงสัยได้ยังไง เธอต้องสงสัยอยู่แล้ว แต่เธอไม่รู้อะไรเลยใช่ไหม”

“ไม่รู้เลย เขาอาจเป็นนักเรียนแพทย์ที่ต้องการเงินใช้จ่ายพิเศษก็ได้”

“แล้วก็ชอบทำเรื่องอย่างว่า แต่ถึงไงทุกคนก็ชอบทำอย่างว่ากันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ” เมลินาขยิบตาให้ผู้ชายที่นั่งอยู่โต๊ะถัดไป เขายิ้มตอบกลับมา ภูมิอกภูมิใจที่เธอเล่นหูเล่นตาใส

จิลเลียนเห็นท่าที่ทั้งคู่มีต่อกันจึงดูด้วยเสียงกระซิบที่ค่อนข้างดัง “ทำตัวดีๆ หน่อย”

“เขาไม่รู้หรอหน่าว่าฉันพูดอะไร”

เธอทั้งสองแตกต่างกันในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน เมลินามักจะพูดสิ่งที่ใจคิด ส่วนจิลเลียนสุขุมรอบคอบกว่า เมลินาพูดและทำสิ่งที่จิลเลียนคิด แต่มักจะยับยั้งใจที่จะไม่พูดหรือทำออกมาอยู่บ่อยๆ ทั้งคู่ต่างมีแรงผลักดันเหมือนกัน ทว่าเมลินาจะลงมือทำไปเลย อย่างเช่น เธอจะผลีผลามฟุ้งพรวดกระโดดออกจากกระดานกระโดดน้ำสูงๆ ส่วนจิลเลียนได้แต่ยืนเขย่งปลายเท้าอยู่ที่ปลายขอบจนกว่าจะเกิดความกล้า เมลินาชมเชยความรอบคอบระมัดระวังของคู่แฝด ส่วนจิลเลียนก็บอกว่าเธออิจฉาความกล้าของเมลินา

เมื่อปล่อยให้สุภาพบุรุษโต๊ะถัดไปนึกคิดในสิ่งที่เขาปรารถนาจะคิดแล้ว เมลินาก็กลับมาถามจิลเลียนว่าอีกนานแค่ไหนกว่าจะรู้ว่าการผสมเทียมเป็นผลแล้ว

“ฉันจะกลับไปตรวจเลือดในหนึ่งอาทิตย์”

“ทั้งอาทิตย์เลยเธอ! แล้วเธอโดนห้ามทำอะไรบ้างไหม”

“ไม่มีหรอก ฉันก็ทำกิจกรรมต่างๆ อย่างทุกวันนะแหละ”

“งานล่ะ”

“ฉันมีนัดบายวันนี้”

“เช็กรัศัล”

“ผู้หญิง”

“ตลกมากเลยนะ เธอก็รู้ว่าฉันหมายถึงอะไร”

“ฉันรู้ว่าเธอหมายถึงอะไร และก็ไม่มีหรอก ไม่มีข้อห้ามอะไร ที่จริงหมอบอกฉันว่า ถ้าฉันมีคู่ที่จะมีลูกด้วยกัน เขาก็จะสนับสนุนให้เราสองคนมีเพศสัมพันธ์กันโดยเร็ว นั่นเป็นผลดีทางด้านจิตวิทยาสำหรับคู่สมรสเป็นหมันที่ต้องพึ่งการใช้เชื้ออสุจิจากผู้บริจาคเมื่อวิธีการอื่นๆ ล้มเหลว ถ้าทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์ในวันที่ทำการผสมเทียม ก็มีโอกาสมายาวนานที่...”

“เชื้ออสุจิของคุณจะเข้าไปผสมกับไข่”

“ถูกต้อง”

เมลินาเอานิ้วชี้สองข้างกดขมับตัวเอง “อ้อ นี่มันชักจะ...”

“ลึกซึ้ง ฉันรู้ ประเด็นนี้มันเป็นปัญหาอยู่หลายแง่ มีปัจจัยให้พิจารณา

ไม่รู้จบ ปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและด้านศาสนาที่จะต้องถามและหวังว่าจะหาคำตอบได้ แต่ฉันไม่เสียใจที่ทำลงไป และจะไม่เริ่มวิพากษ์วิจารณ์การตัดสินใจในเมื่อตอนนี้ฉันได้ทำมันลงไปแล้ว ที่จริงถ้าไม่ตั้งท้องคราวนี้ ฉันก็จะพยายามอีกครั้งอย่างแน่นอน

“ก่อนหน้านี้ไม่นาน ความนึกฝันอยากจะเป็นแม่ของฉันยังคงคลุมเครือไม่ชัดเจนอยู่เลย มันอยู่ในอนาคตไกลแสนไกล แต่ขณะนี้เมื่อได้ทำไปตามขั้นตอนที่ต้องทำเพื่อที่จะตั้งครรภ์ได้ ความนึกฝันเหล่านั้นก็เริ่มเป็นรูปธรรม ฉันต้องการเจ้าตัวน้อยนะ เมลินา ทั้งผ้าอ้อมเลอะๆ แล้วก็ทุกอย่างเลย ฉันอยากได้ลูกมากเหลือเกิน ลูกชายหรือลูกสาวก็ได้ที่จะได้ดูแลห่วงใย ใครสักคนที่ต้องการความรักของฉัน ใครสักคนที่รักตอบฉัน”

เมลินากลืนน้ำลายอย่างยากเย็น “นี่เรากำลังพยายามทำให้ฉันร้องไห้ใช่ไหม”

จิลเลียนก็กะพริบตาลันน้ำตาของตัวเอง ลูบสัมผัสหน้าท้องตัวเองแผ่วเบาพลางกล่าว “คงเป็นช่วงสัปดาห์ที่ยาวนานนะ”

เมลินาทำจมูกพุดพิด หงุดหงิดกับตัวเองที่เกิดมีอารมณ์อ่อนไหวขึ้นมา “ที่เธอต้องการคือสิ่งหันเหความสนใจ” เธอกล่าว “อะไรสักอย่างที่ไม่ทำให้มัวคิดถึงแต่เรื่องนี้และทำให้เวลาผ่านไปเร็วๆ”

“อย่างเช่นอะไรล่ะ”

“ฉันกำลังคิดอยู่” เธอเตะริมฝีปากเบาๆ ด้วยปลายนิ้วมือสองข้างที่ประกบกันเป็นรูปหลังคา หลังจากนั้นสักครู่ เธอก็เกิดสิ่งดลใจขึ้นมาฉับพลัน แต่แล้วก็กลายเป็นโมโหฉุนเฉียวขึ้นมาทันที “โธ่เอ๊ย!” เธอร้องอุทานพลางตอบโต้ะปัง “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันจะหยิบยื่นข้อเสนอนี้ให้เธอ”

“อะไรเธอ”

“โธ่เอ๊ย เอาล่ะ” เธอเอ่ยพลางตัดสินใจทันที เธอโน้มตัวข้ามโต๊ะมาบอกให้ตื่นเต็น “คืนนี้ไปแทนที่ฉันนะ”

“อะไร ที่ไหนล่ะ”

“ทายสิ ใครที่ฉันจะไปดูแลคืนนี้”

“ฉันไม่สนใจหรอก”

“เธอต้องสนใจแน่ คริสโตเฟอร์ ฮาร์ต ไง”

“นักบินอวกาศนะเธอ”

“อาฮะ! ลูกตาเธอวิบวับเขียวนะพอเอ๋ยถึงชื่อเขาอะ”

“ถ้ามันจะวิบวับนะนะ ซึ่งฉันว่าไม่ นั่นก็เป็นเพราะฉันรู้สึกประทับใจว่าพี่สาวของฉันยังได้ดูแลบุคคลวิเอ็พอยู่ เขาไม่ได้เพิ่งกลับจากภารกิจทางอวกาศหรอกเธอ”

“กลับมาสามเดือนแล้ว เขาเสร็จสิ้นภารกิจจากกระสวยอวกาศที่ไปกู้ดาวเทียมสื่อสารทางทหารที่สำคัญ สำคัญอย่างยิ่งกับสันติภาพโลกหรืออะไรทำนองนั้นแหละ”

“เขามาทำอะไรในเดลล์สละ”

“รับมอบรางวัลจากสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเซาเทิร์นเมทอดิสต์ทางมหาวิทยาลัยจะมอบรางวัลยอดเยี่ยมหรืออะไรล่ะในงานเลี้ยงแบบราตรีสโมสรที่โรงแรมดอลฟัส” เธอยิ้มเจ้าเล่ห์ “อยากเจอเขาไหม”

“ฉันไม่รู้หรอกว่าเธอทำงานของเธอยังไง! จิลเลียนร้อง “แบบเดียวกับที่เธอไม่รู้ว่าจะขายพวกอสังหาริมทรัพย์ยังไงนั่นแหละ”

“งานของเธอมันยาก เกี่ยวข้องกับอัตราดอกเบี้ย แผนที แล้วก็จะไรพวกนั้นอะ งานของฉันไม่ต้องใช้สมอง จะต้องรู้อะไรละ”

“เยอะเยอะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เธอไปปรับเขาตอนหัวค่ำ แล้วก็ไปส่งเขาเมื่อเสร็จงาน”

และแน่นอน เมลินากำลังอธิบายลักษณะงานของเธอให้ฟังแบบง่ายมาก ๆ เธอทำงานเป็นพนักงานฝึกหัดมาหลายปีก่อนที่นายจ้างจะเกษียณและขายกิจการให้เธอ บริษัทขยายตัวขึ้นภายใต้การบริหารจัดการของเธอ

จริงๆ แล้ว นอกจากบุคคลผู้มีชื่อเสียงสักคนจะมาเยือนเดลล์สพร้อมด้วยผู้ติดตาม เธอ หรืออาจเป็นพนักงานคนใดคนหนึ่ง ในสามคนซึ่งได้รับคัดเลือกและอบรมมาอย่างพิถีพิถัน จะเป็นผู้รับผิดชอบดูแลบุคคลผู้นั้นจนกว่าเขาจะเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางต่อไปโดยสวัสดิภาพ เธอจะรับหน้าที่คนขับรถ เพื่อนผู้วางใจได้ คนซื้อของให้ หรืออะไรก็ตามที่ลูกค้า

ต้องการให้เธอเป็น บางทีเธอกับคนที่ต้องทำงานในเวลาที่เขาบ้านไม่ทำกัน แต่จะบ่นไปอย่างนั้นเอง เพราะเธอรักงานที่ทำ ธุรกิจเจริญรุ่งเรืองเพราะเธอทำงานนี้ได้ดี

แต่เธอไม่กังวลเรื่องที่จิลเลียนจะทำหน้าที่แทนเธอหนึ่งคืนหรือก จิลเลียนก็เหมือนเธอนั่นแหละ ที่ไม่เคยพบว่าจะมีใครเป็นคนแปลกหน้าในชีวิต แล้วก็ไม่น่าจะกลายเป็นคนติดอ่างเมื่ออยู่ต่อหน้านาวาอากาศเอก คริสโตเฟอร์ ฮาร์ต เธอขายอสังหาริมทรัพย์ให้กับผู้ชายตั้งหลายคนที่สำคัญยิ่งกว่าเขาเสียอีก และนี่จะทำให้เธออยู่ห่างจากเจม เชนนิ่งส์ ได้สักคืนหนึ่ง ซึ่งในความเห็นของเมลินา นั่นคือรางวัลพิเศษ

“เธอรู้ว่าดอลฟัสอยู่ที่ไหน ใช่ไหม”

“ลืมไปเถอะ เมลินา” จิลเลียนพูด พลาถออกเสียงแต่ละคำอย่างชัดเจน

“เขาพักอยู่ที่เดอะแมนชั่นนะ เธอไปรับเขาที่นั่นแล้วพาเขาไปเที่ยวแถวในเมืองโดย...”

“เธอไม่ฟังเลยนี่”

“ฉันไม่ฟังข้อแก้ตัวที่ไม่มีเหตุผลหรอก เธอยังไม่ได้ให้เหตุผลที่ฟังขึ้นสักข้อเลยว่าทำไมเธอถึงจะไม่ใช่”

“ถ้าฉันเหตุผลนี้เป็นไง เราไม่ใช่เด็กๆ กันแล้วนะ ผู้ใหญ่เขาไม่เล่นเกมกันอย่างนี้หรอก”

“เรายังสับเปลี่ยนตัวโดยไม่มีคนจับได้ได้อยู่นะ”

“เราทำได้อยู่แล้วละ แต่มันไม่ใช่ประเด็นเลยนะ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะมันบ้าบอโคตรแถมะสิ”

“นาวาอากาศเอกฮาร์ตนะ ไม่ได้รู้จักฉันเลยนะ มันเป็นอันตรายตรงไหน”

จิลเลียนยังคงทำไม่รู้สึกกับคำโต้แย้งของเธอ “ฉันมีธุรกิจของตัวเองที่ต้องดูแล! ฉันจวนจะต้องหาบริษัทโฆษณาใหม่ที่มาแรงๆ มาเซ็นสัญญาเกี่ยวกับสิ่งก่อสร้างใหม่มูลค่าถึงสามล้าน ฉันกำลังจะไปพบพวกเขาบ่ายวันนี้ เพื่อพูดคุยรายละเอียดและหาทางตกลงข้อสัญญากับผู้ขาย นอกจากที่กล่าวมา

ทั้งหมด เจ็มก็จะมาคืนนี้ ดังนั้น ขอบใจนะกับความคิดนี้ แต่รับไม่ได้หรอก”

“คริสโตเฟอร์ ฮาร์ต ร้อนแรงนะ ร้อนแรง ร้อนแรง” เธอยั่วด้วยเสียงเหมือนร้องเพลง

“เธอค่อยมาเล่าเรื่องทั้งหมดของเขาคงฟังทีหลังก็ได้ล่ะ”

“โอกาสสุดท้ายแล้ว จะอดแล้ว จะอดแล้ว...”

“ไม่ไป เมลินา”

“อดแล้ว”

เมลินานึกหน้า บ่นพึมพำที่จิลเลียนช่างเป็นคนที่ทำให้หมดสนุกเสียจริงๆ เธอขอใบเสร็จและยื่นกรานจะเป็นคนเลี้ยง ด้านนอกร้านอาหารอันทันสมัย พนักงานดูแลรถของทั้งคู่ออกมา เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั้นจ้องมองเธอทั้งคู่อย่างเอาจริงเอจัง จนเกือบจะชนท้ายรถอีกคัน

เมื่อทั้งสองบอกลากันแล้ว เมลินาก็กพยายามนำเสนอครั้งสุดท้าย “เธอจะต้องเสียใจที่ปิดโอกาสนี้ออกไปนะ”

“ยังไงก็ขอบใจนะ”

“จิลเลียน เขาเป็นวีรบุรุษของชาติเชียวนะ! เธอจะได้ใช้เวลาค่าคืนนี้กับเขา นี่อาจเป็นของขวัญที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่ฉันจะให้เธอได้นับตั้งแต่เริ่มแนะนำให้เธอรู้จักมิราเคิลบราเลย์นะ”

“ฉันขอบคุณนะที่อุตส่าห์นึกถึง”

“อ้อ ฉันเข้าใจละ เธอยังหงุดหงิดอยู่”

“หงุดหงิดเธอ”

“เพราะฉันนัดให้เธอไปเจอกับเควิน คอสต์เนอร์ เมื่อเดือนก่อนไม่ได้ นะลิ จิลเลียน ฉันบอกเธอไปเป็นพันครั้งแล้วว่าตารางนัดของเขาแน่นมากเลย ไม่มีทางแน่นอน”

จิลเลียนหัวเราะพลางโน้มตัวมาจูบแก้มเธอ “ฉันไม่ได้หงุดหงิด ฉันรักเธอนะ พี่สาว”

“รักเธอจ๊ะ”

“ขอให้สนุกกับนักบินอวกาศนะ”

เธอขยิบตาพลางพุดยานคราง “พนันเลยว่าฉันต้องพยายามแน่”

“ฉันต้องการรายละเอียดด้วยนะ” จิลเลียนตะโกนกลับมาขณะป็นขึ้นรถ “ประเด็นสำคัญนะ”

“สัญญา ฉันจะโทรหาเธอทันทีที่ถึงบ้านเลย”

ลมแรงพัดผ่านผืนทะเลทราย หอบเอาทรายขึ้นไปเซาะขีดสีพื้นผิวหน้าของภูเขา จนลอยกระจัดกระจายไปบนพื้นที่ที่ปกคลุมด้วยพุ่มไม้ ตรงบริเวณยอดสูงสุดที่มีลมบางเบาและเย็นกว่า แรงลมเดียวกันพัดโบกโบยใบไม้สีเหลืองอมส้มของต้นแอสเพนกระแทกกันจนเกิดเสียงเหมือนเครื่องเคาะจังหวะ

อาณาบริเวณซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางป่าต้นแอสเพน ผสมผสานลงตัวดีกับสภาพแวดล้อมจนแทบไม่มีคนขับรถคนใดมองเห็นได้จากบนทางหลวงที่คดเคี้ยวไปตามผืนทะเลทรายกว้างหลายไมล์เบื้องล่าง บรรดาอาคารนั้นก่อสร้างด้วยหินแกรนิตที่ยกประกอบด้วยมือและนำเข้ามาจากสกอตแลนด์ สายน้ำเป็นเส้นหลากสีไหลแทรกผ่านฉากหลังสีเทาเบื้องหลัง เข้ากับทิวทัศน์แวดล้อมสีน้ำตาลเข้ม ส้มแดง และสีอิฐเผอย่างลงตัวสมบูรณ์แบบ

บนระเบียบที่ร่มรื่นบนชั้นสามของอาคารกลางนั้นถูกใช้เป็นนิทรรศการกลางแจ้งสำหรับผู้ที่กำลังสวดมนต์ภาวนาอยู่ในขณะนี้ เข้าทั้งคู่ของเขาหนุนอยู่บนหมอนกำมะหยี่สีน้ำตาลแดงปักลวดลายละเอียดประณีต เส้นไหมสีทองและเงินสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับลอดผ่านแมกไม้

เบาะรองเป็นของขวัญที่ได้จากผู้ที่นิยมชมชอบศรัทธาในตัวเขา กล่าวกันว่าเป็นของที่พวกผู้อพยพนำมาจากรัสเซียเมื่อช่วงเปลี่ยนศตวรรษที่ผ่านมาของขึ้นนี้ถือเป็นสมบัติล้ำค่าของหญิงผู้มั่งคั่ง เป็นมรดกตกทอดของครอบครัวและเพราะอย่างนั้น นี่จึงเป็นการเสียสละชั้นสูงสุด เป็นบรรณาการครั้งยิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เธอมอบให้

ศีรษะของเขาก็มน้อมลง ผมบลอนด์ดกหนาของเขาแทบจะดูเป็นสีวาละเอียดเหมือนเส้นไหม งดงามดุจเทวดา ดวงตาของเขาปิดสนิทริมฝีปากขมขมมิกกล่าวคำภาวนาไร้เสียง มือทั้งสองพนมอยู่ใต้คาง เขาดูเหมือนตัวอย่างบุคคลผู้เคร่งครัดในศาสนา ได้รับสัมผัสจากพระเจ้า พรจากพระเจ้า การลงทัณฑ์จากพระเจ้า

ทว่าเขาไม่ใช่

ชายในชุดเสื้อผ้าสีเข้มตัดเย็บด้วยฝีมือหยาบโพล่ออกจากประตูกระຈกบานกว้างที่กั้นระเบียงกับห้องกว้างด้านใน เขาค่อยๆเข้ามาใกล้ชายที่กำลังสวดภาวนาอยู่โดยไม่ให้เกิดเสียง แล้ววางกระดาษาแผ่นหนึ่งไว้ข้างร่างที่คุกเข่าอยู่ เหน็บมุมกระดาษาเข้าไปใต้เบาะกำมะหยี่เพื่อกันลมพัดปลิวไป แล้วถอยกลับมาโดยไม่ให้มีเสียงเหมือนตอนเข้ามา

ชายที่นั่งสวดภาวนาเงยหน้าอ้อนวอนไปยังห้องฟ้าค้างอยู่อย่างนั้น หยิบกระดาษาจดหมายนั้นขึ้นมา มองตราประทับวันที่และเวลา ซึ่งเป็นวันนี้ ผ่านมายังไม่ถึงชั่วโหม่ง

ขณะที่เขาอ่านข้อความที่เป็นตัวพิมพ์ รอยยิ้มค่อยๆระบายทั่วใบหน้าหล่อคมสันของเขา สองมือเรียวยาวกดแนบจดหมายทาบกับอกราวกับมีคำกับเขาจนประมาธคำมิได้ เขาหลับตาลงอีกครั้ง หันหน้าเอียงมุมไปยังดวงอาทิตย์ ดูท่าประหนึ่งอ้อมเอิบใจ

กระนั้นก็ดี เขาก็ไม่ได้เอ่ยนามของพระเจ้า ทว่าชื่อที่เขาเอ่ยกลับแผ่วเบาด้วยความยำเกรงสูงสุดคือ “จิลเลียน ลอยด์”

๒

นาวาอากาศเอก คริสโตเฟอร์ ฮาร์ต แอบมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือโดยพยายามที่สุดเท่าที่จะทำได้ไม่ให้เป็นสิ่งที่สังเกต แต่เห็นได้ชัดว่าเขายังทำได้ไม่แนบเนียนเท่าที่หวัง จอร์จ แอบบอตต์ หนึ่งในบุคคลที่นั่งอยู่ในฝั่งตรงข้ามกับเขา สะงอกหน้ามาถาม “รับกาแฟเพิ่มไหมครับ หรือรอบนี้อาจจะเอาอะไรที่แรงขึ้นหน่อย”

คริสโตเฟอร์ หรือซีฟ อันเป็นชื่อเล่นที่เพื่อนร่วมงานในองค์กรนาซาเรียกขาน ยิ้มให้พร้อมกับสั่นศีรษะ “ไม่ละครับ ขอขอบคุณ จะมีการแถลงข่าวก่อนงานเลี้ยงคืนนี้ ผมต้องปล่อยให้หัวโล่งเอาไว้”

“เราจะไม่รังแกคุณไว้นานไปกว่านี้หรอก”

เสียงนี้ดังมาจากเดกซ์เทอร์ ลองทรี บุรุษพูดน้อย ผู้จะปล่อยให้เพื่อนร่วมงานเป็นคนเจรจาเป็นส่วนใหญ่ น้ำเสียงของลองทรีนั้นทั้งราบเรียบและเยือกเย็นราวกับหินที่ถูกขัดจนมันวาว และเหมือนจะตกลงทับผู้ฟังด้วยมวลน้ำหนักมหาศาล รอยยิ้มของเขาดูผิดแผกและไม่ถูกที่ถูกทางอยู่บนใบหน้าเกรียมแดดและน่าเกรงขามนั้น เป็นรอยยิ้มที่ไม่ไปด้วยกันกับเส้นสายราวใยแมงมุมรอบดวงตาที่เป็นบ้ำลึกและรอยย่นเป็นวงโค้งสองข้างปากที่บางและกว้าง มีเพียงริมฝีปากเท่านั้นที่ยิ้ม และเป็นยิ้มเหยียดอย่างไม่เป็นธรรมชาติอีกด้วย

นับแต่ที่การพบปะเจรจาเริ่มขึ้นเมื่อเกือบหนึ่งชั่วโมงมาแล้ว ลองทรีไม่ได้เคลื่อนไหวอื่นใด นอกจากการคนน้ำตาลเทียมในถ้วยกาแฟที่ทำด้วย

กระเบื้องเนื้อดี จากนั้นก็ยกถ้วยขึ้นจรดปากเป็นระยะ มือสีคล้ำหยาบกร้านของเขาจะสามารถบีบถ้วยและจานรองให้แตกได้โดยไม่ต้องใช้แรงมากนัก เวลาใดที่ไม่ได้ยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่ม สองมือของเขาจะวางอยู่เหนือต้นขาของตนอย่างมั่นคง

ส่วนแอบบอตต์นั้นตรงกันข้าม เพราะจะขยุกขยิกอยู่ตลอดเวลา เขายีบหลุดดูตูดออกจากเก้าอี้แล้วบิดมันเป็นรูปร่างต่างๆ นับสิบๆ ครั้ง จนสุดท้ายก็ผูกมันไว้เป็นปม เขาเขียนกล่องไม้ขีดไฟในที่เขียบบุหรี่เปล่าที่ยังสะอาดอยู่ไปมาอย่างประหม่า เขาคอยขยับตัวหาที่นั่งใหม่บนเก้าอี้บ่อยครั้ง ราวกับริดสีดวงทวารกำลังจะแตก เขาเขย่าหัวเข่าขึ้นๆ ลงๆ และที่ต่างจากลองทรีคือ เขาดูยิ้มแย้มเหลือเกิน

ลองทรีดูคุกคามไม่เป็นมิตร แอบบอตต์ดูประจบประแจง ก็เสี่ยงเหมือนกันที่ซีฟจะตัดสินใจว่าคนไหนไม่น่าเชื่อใจกว่า

ด้วยต้องการที่จะจบการสนทนา เขาจึงกล่าวขึ้นว่า “ผมขอขอบคุณที่ให้ความสนใจนะครับ สุภาพบุรุษทั้งสอง พวกคุณมีอะไรให้ผมต้องเอากลับไปคิดเยอะทีเดียว”

แอบบอตต์กระแอมขึ้นอย่างลึกลับลึกลน “เราหวังไว้นะครับ ผู้การว่าคุณน่าจะมီးอะไรให้เราเอากลับไปด้วย”

“วันนี้หรือ” ซีฟร้องอุทาน “คุณต้องการคำตอบตอนนี้เลยหรือ”

“ไม่ต้องเป็นคำตอบเด็ดขาดอะไรหรอกครับ” แอบบอตต์รีบแจง “จะว่าไปแล้ว แค่อยิ้มให้รู้ว่าคุณสุดท้ายแล้วคุณอาจจะตกลงใจว่ายังไงก็พอ”

“แบบนี้จะพอฝันไปหน่อยนะ” ซีฟมองหน้าเดกซ์เทอร์ ลองทรีผู้ยังคงจ้องเขม็งมาอย่างไม่ยอมโอนอ่อน “การปลดเกษียณจากนาซาของผมจะยังไม่มีผลอย่างเป็นทางการไปจนกว่าอีกสองสามเดือนข้างหน้า และหลังจากนั้น ผมจะทำอะไรต่อก็ยังเป็นปริศนาแม้แต่กับตัวผมเอง” เขาผินหัวเราะ “ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะไปอยู่ที่ไหน”

“อ้อ ก็เป็นธรรมดาที่เราอยากให้คุณย้ายกลับไปอยู่นิวเม็กซิโก รัฐบาลเกิดของคุณ” แอบบอตต์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เอะอะเกินควรสำหรับในค็อกเทลเล่านัจฉับสบสนนั้น “คุณเติบโตมาในนิวเม็กซิโก เรายังถือว่าคุณ

เป็นพวกเดียวกับเรานะ”

“ขอบคุณ” ซีฟตอบหัวนๆ ความทรงจำในวัยเด็กของเขาไม่ใช่เรื่องรื่นรมย์เป็นเสียทั้งหมด

“เราจะตั้งสำนักงานใหญ่ในแซนตาเฟ มันจะสะดวกมากถ้าคุณอาศัยอยู่ใกล้ๆ นั้น”

“สะดวก แต่ไม่จำเป็น” ลองทรีพูดเรียบๆ

“ใช่ ไม่จำเป็นหรอก” แอบบอตต์เห็นพ้อง เขาเป็นคนสอพลอผู้ยอมตามลองทรีในทุกประเด็น “สิ่งที่เดกซ์เทอร์พูดนะ ผู้การ ก็คือในการทำงานนี้นะ คุณมีอิสระเต็มที่ที่จะทำอะไรอื่นอีกก็ได้ คุณสามารถทำอะไรที่คุณสนใจต่อไปได้ ตราบใดที่มันไม่ได้ขัดกับงานของเรานะ นี่เป็นสถานการณ์ที่ทุกฝ่ายต่างก็ได้ประโยชน์ ง่ายๆ แบบนั้นเลย” เขาพูดเหมือนพนักงานขายรถมือสองที่พยายามจะปิดการขายให้ได้ และรอยยิ้มกว้างเห็นฟันเต็มปากของเขานั้นก็ไม่น่าเชื่อถือเอาเสียเลย

“ผมเกรงว่ามันจะไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก คุณแอบบอตต์”

ลองทรีพูดขึ้นอีกครั้ง เสียงของเขาทำให้ซีฟนึกไปถึงงูที่กำลังเลื้อยผ่านผืนน้ำที่เรียบนิ่ง “ผู้การฮาร์ต ผมรู้สึกว่าคุณมีเงื่อนไขอะไรบางอย่างนะ”

“ไม่ได้ตั้งใจเล่นคำ” นะครับ” แอบบอตต์หัวเราะ

มีเขาเพียงคนเดียวที่หัวเราะกับตลกผิดของตนเอง สายตาของซีฟยังคงแน่วแน่นอยู่ที่เดกซ์เทอร์ ลองทรี และทั้งคู่ต่างไม่มีใครยิ้มเลย

“ใช่ ผมมีเงื่อนไขบางอย่างจริงๆ”

“เกี่ยวกับองค์กรหรือครับ”

ซีฟไม่ได้รื้อเรื่องที่ตอบ เขาไม่ต้องการทำให้อีกฝ่ายขุ่นเคือง แม้ว่าหัวหน้าเดกซ์เทอร์ ลองทรี จะมีท่าทีข่มขู่ ด้วยรูปลักษณ์ของชายชนเผ่าอาพาซีจากนิวเม็กซิโก ที่ไว้ผมเปียยาวคล้ายเกลียวไหมคู่สีดำพาดไปบนเสื้อสูทจากปกคอเสื้อตอนหน้าจนถึงข้อมือ หากเขาไม่กะพริบตาในบาง

* ลองทรีใช้คำว่า reservation ซึ่งมีความหมายว่า ข้อจำกัด หรือเงื่อนไข ในขณะเดียวกันคำนี้ก็หมายถึงพื้นที่สงวน (สำหรับชาวอินเดียนแดงในสหรัฐอเมริกา) ด้วย

ครั้งคราว อาจมีคนเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นรูปปั้นสัมฤทธิ์ในพิพิธภัณฑ์ศิลปะ ตะวันตกเฉียงใต้สักแห่ง ตรงกันข้าม ซีฟได้ผ่านการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้ การนำของผู้บัญชาการหน่วยทหารอันหึงผยอง ผู้สามารถจะจับเปี้ยวของ ลองทรีม้วนเสียก็ได้มาแล้ว

เพื่อตอบคำถาม ซีฟเอ่ยขึ้นว่า “สิ่งที่ผมกังวลไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่อง เอ็นเอเอที่คุณเสนอมาซะทีเดียวหรอก”

เอ็นเอเอมีชื่อเต็มว่า เนทีฟอเมริกันแอตโวลเคช^๒ เป็นชื่อขององค์กร ที่พวกเขาวางแผนจะขอจัดตั้งขึ้น ตามเอกสารนำเสนออย่างเป็นทางการที่ส่ง มาให้ซีฟก่อนหน้าการพบปะกันครั้งนี้ การให้บริการของเอ็นเอเอจะเป็น ประโยชน์ต่อชนเผ่าหรือเขตสงวนใด ๆ ก็ตาม ที่มีความประสงค์ในการขอความ ช่วยเหลือที่สอดคล้องกับความต้องการขององค์กร บริการเหล่านั้นจะรวม ทุกอย่าง ตั้งแต่การเป็นผู้แทนทางกฎหมาย การระดมทุนช่วยเหลือ ไปจนถึง การวิ่งเต้นหาเสียงเพื่อสนับสนุนหรือต่อต้านการออกกฎหมายของรัฐสภาที่จะ มีผลกระทบโดยตรงต่อชาวอเมริกันพื้นเมือง

กลุ่มนักกฎหมายและผู้ประกอบวิชาชีพอื่นๆ ที่ได้ให้คำมั่นสัญญากับ พวกเขาแล้ว ได้ตกลงที่จะเข้าร่วมงานโดยไม่รับค่าตอบแทนเมื่อใดก็ตามที่มี ความจำเป็น สำหรับซีฟนั้น เอ็นเอเอกำลังเสนอค่าจ้างให้เป็นรายปี เพื่อ เป็นตัวแทนเจรจา เป็นผู้แถลงข่าวอย่างเป็นทางการแก่สื่อมวลชนและใน วอชิงตัน

โดยไม่ต้องพิจารณาถึงเรื่องเงินค่าจ้าง ปฏิบัติการแรกของเขาคือการ บอกปฏิเสธที่ไม่ใช่แค่คำว่า ‘ไม่’ แต่เป็นคำว่า ‘ไม่’ อย่างเด็ดขาด

เขาพูดต่อโดยไม่ยอมผูกมัดตัวเองเท่าที่จะทำได้ “ผมได้ยินและได้ อ่านอะไรหลายอย่างที่ผมรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง”

“เช่นอะไร”

“เช่นคนอเมริกันพื้นเมืองจำนวนหนึ่งร่ำรวยขึ้นมาจากสิทธิประโยชน์ จากทรัพยากรแร่ธาตุ ป่อนการพนัน และศูนย์ทำกำไรอื่นๆ ในพื้นที่เขตสงวน

^๒ Native American Advocacy (NAA) กลุ่มให้การสนับสนุนชาวอเมริกันพื้นเมือง

ต่าง ๆ ขณะที่คุณจำนวนไม่น้อยยังต้องใช้ชีวิตที่ต่ำกว่าระดับความยากจนของชาติอยู่มาก ความมั่งคั่งไม่ได้กระจายไปอย่างเท่าเทียม บางครั้งก็ไม่ได้กระจายไปเลยด้วยซ้ำ นั่นเป็นเรื่องที่ทราบดี...อย่างมาก”

แอบบอตต์โจนส์ตอบทันที “นั่นยิ่งเป็นเหตุผลที่คุณควรจะเข้ามามีส่วนร่วมกับเราใหญ่ คุณเข้าไปทำให้มันเกิดเป็นผลแตกต่างได้ เปลี่ยนแปลงอะไรต่าง ๆ นั่นก็เป็นเป้าหมายของเราเหมือนกัน”

ชีฟหันไปมองบรูซไฮเปอร์ “ไม่มีองค์กรอื่นๆ ที่ให้บริการอย่างเดียวกันนั้นอยู่แล้วหรือครับ”

“ก็มี และพวกเขาก็ทำได้ดี แต่เราหวังว่าเราจะทำให้ดีกว่า ดีที่สุดด้วย คุณจะเป็นคนทำให้เราโดดเด่นขึ้นมา”

“ทำไมต้องเป็นผม”

“เพราะว่าคุณเป็นวีรบุรุษของชาติ ในฐานะนักบินอวกาศชาวอเมริกันพื้นเมืองคนแรก คุณไปเดินในอวกาศมาแล้ว!”

“ซึ่งไม่ได้ทำให้ผมมีคุณสมบัติที่จะไปเป็นผู้ให้การสนับสนุนของใคร”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเลย ผู้การฮาร์ด เวลาที่คุณพูดนะ ผู้คนจะรับฟัง โดยเฉพาะพวกสาว ๆ นะ” แอบบอตต์กล่าวเสริมพร้อมกับขยิบตาอย่างน่าหมั่นไส้

ฮาร์ดมองเขาแล้วส่ายหน้าด้วยสะท้อนใจ “พวกคุณตั้งใจจะรับผมเข้าร่วมงานก่อนที่คุณจะรู้ว่าผมจะพูดอะไรในการอภิปรายนะหรือ พวกคุณไม่เคยนึกถึงแนวคิดการเมืองของผมบ้างหรือไง คุณไม่เคยแม้แต่จะถามว่าปรัชญาส่วนตัวของผมคืออะไรด้วยซ้ำ”

“แต่...”

ลองทรีบยังคำโต้แย้งของแอบบอตต์ด้วยการยกมือขึ้น อีกฝ่ายเงยบเลียงลงทันที “ปล่อยให้คุณฮาร์ดพูดในสิ่งที่เขาคิด จอร์จ”

“ขอบคุณ” การถกเถียงกันต่อไปคงไร้ความหมาย เพราะเขาได้ตกลงใจไปแล้ว ตอนนี้อีกฝ่ายก็น่าจะรู้เหมือนกัน “ก่อนที่ผมจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลุ่มหรือองค์กรบริการสาธารณะที่เอกชนจัดตั้งขึ้นเอง ผมจะต้องได้รับความมั่นใจก่อนว่าคนกลุ่มนั้นไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของตนเอง ประการที่สอง

ผมจะต้องได้รับความมั่นใจด้วยว่าคนกลุ่มดังกล่าวสนใจในตัวผมในฐานะคนคนหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะชาวอินเดียนแดง”

เกิดความเจ็บช้ำยาวนาน

ในที่สุดลองทรีก็ทำลายความเจ็บ “คุณปฏิเสธชาติกำเนิดของตัวเองงั้นรี”

“ผมทำไม่ได้ ต่อให้อยากทำก็เถอะ ชื่อฉายาของผมก็มาจากสิ่งนี้ แต่ผมก็ไม่เคยหาประโยชน์จากสายเลือดอินเดียนแดง ผมจะไม่ยอมรับตำแหน่งหน้าที่อะไรก็ตามที่เลือกจ้างผมเพราะเชื้อสายของผมเป็นหลัก”

แอบบอตต์หัวเราะอย่างกังวลใจอีกครั้ง “มันเป็นประโยชน์กับเราอย่างมหาศาลเลยนะที่คุณเป็นผู้สืบสายเลือดมาจากวานาห์ พาร์เกอร์”^๙

“ซึ่งมีสายเลือดคนขาวอยู่ครึ่งหนึ่ง”

แอบบอตต์ไม่มีคำตอบอะไรในเรื่องนั้น หลังจากต่างฝ่ายต่างเจ็บอย่างน่าอัศจรรย์อีกครั้ง ดูเหมือนว่าลองทรีจะมองเห็นจังหวะดีในการล่าถอย เขาลุกขึ้นยืน และทันทีนั้นซีฟก็รู้ว่าอีกฝ่ายตัวเดียวเพียงพอ อาภักิริยาทำที่เขาทำให้เขาดูสูงกว่าความเป็นจริง

เขาพูดขึ้นว่า “เราฝากเรื่องให้ผู้การฮาร์ดคิดใคร่ครวญมากพอแล้วสำหรับบายนี จอร์จ คำว่านี้เขายังมีงานเลี้ยงสำคัญที่จะต้องไปร่วมด้วย”

ซีฟลุกขึ้นยืนด้วยเช่นกัน แอบบอตต์ดูยุ่งยากใจราวกับได้มีการเปลี่ยนแปลงกำหนดการในนาทีสุดท้ายและคนอื่นไม่ได้เตือนให้เขารู้ตัว แต่ในที่สุดเขาก็ยืนขึ้น

“ผมขอบคุณมากที่พวกคุณเชื่อมั่นในตัวผม” ซีฟกล่าวพร้อมทั้งยื่นมือให้ลองทรี “ผมยินดีมากที่ได้รับข้อเสนอ นั้น แต่ผมยังไม่พร้อมที่จะให้คำมั่นสัญญาอะไรได้”

“งั้นก็ให้เป็นหน้าที่ของเราที่จะดูแลให้คุณพร้อมจะให้คำมั่นสัญญา” เขาบิบบมือซีฟครึ่งหนึ่ง รวดเร็วและหนักแน่น แล้วจึงปล่อย “คุณจะมาเจอเรา

^๙ Quanah Parker (ค.ศ. ๑๘๕๒-๑๙๑๑) ผู้นำชนพื้นเมืองเดิมหรือชาวอินเดียนแดงเผ่าโคแมนซีในสหรัฐอเมริกา รอดชีวิตจากการสังหารหมู่ในสงครามอินเดียนแดง และนำการต่อสู้กับทหารสหรัฐ แต่พ่ายแพ้ภายหลังนำพาความเจริญสู่ชนเผ่าของตนให้มีชีวิตที่ดีขึ้น จนเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ

พรุ่งนี้เช้าได้ไหม เราจะได้หารือเรื่องนี้กันต่อ”

“ผมวางแผนจะกลับไปฮิวสตัน จะออกเช้าสักหน่อย”

“พวกเราเป็นคนตื่นเช้าอยู่แล้ว คุณบอกเวลาและสถานที่มาได้เลย”

อันที่จริงไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะต้องหารือ ซีฟู้คิดว่าคำตอบของตนจะเป็นอย่างไรตั้งแต่ก่อนการพบปะกันครั้งนี้เสียอีก เขายินยอมมาพบตามมารยาทเท่านั้น การได้รับฟังคำชักชวนอย่างแข็งขันจากคนพวกนี้ไม่ได้ทำให้เขาเปลี่ยนใจ ลองทริดูเป็นผู้มีอันจะกิน ไม่เหมือนชาวอินเดียนแดงผู้ต้องปากกัดตีนถีบในเขตสงวน ไม่เหมือนคนที่กำลังจะต่อสู้เพื่อผู้เสียเปรียบและพยายามจะลบล้างความอยุติธรรมต่างๆ ที่ถาโถมใส่ชนชาติอินเดียนแดง แต่ว้ายว้ายแสนสุขุมผู้นี้ไม่เปิดโอกาสเขาหาข้ออ้างใดๆ ในการปฏิเสธนัดระหว่างมือเช้าเลย

“เวลาศูนย์เก้าร้อยเป็นไง” ซีฟถามอย่างรวดเร็วแบบทหาร “คุยกันระหว่างมือเช้าที่เดอะพรอเมอนาด”

“แล้วเจอกัน” ชายอาพาซีตอบ แอบบอดต์รีบสัมผัสมือกับซีฟ แล้ววิ่งเหยาะๆ ตามหลังลองทริเมื่อฝ่ายหลังก้าวยาวๆ ออกไปจากบาร์

ลูกค้าคนอื่นๆ ในช่วงแอมป์อาร์ต่างหันมาจ้องมอง เดกซ์เทอร์ ลองทริเป็นผู้มีรูปร่างลักษณะโดดเด่นก็จริง แต่ไม่กลมกลืนกับกลุ่มคนผู้มั่งมีในห้องอาหารอันหรูหราของเดอะแมนชั่นแห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีผ้าคาดเอว ตกแต่งด้วยลูกปัดและพู่ห้อยที่เขาคาดทับกางเกงขาว

“เขาเป็นนักแสดงอะไรหรือเปล่าคะ”

ซีฟหันไปหาบริกรสาวเสิร์ฟคล็อกเทลที่เดินเลียบๆ เคียงๆ เข้ามาหาพร้อมตั้งคำถาม “เปล่า เขาเป็นของแท้เลยละ”

“จริงหรือคะ โอ้โฮ” ทันทึที่แอบบอดต์กับลองทริออกไปพ้นสายตา เธอก็เงยหน้าส่งยิ้มให้ซีฟ “ต้องการอะไรเพิ่มอีกไหมคะ คุณฮาร์ต”

“ตอนนี้ยังหรอก ขอใบ้ใจนะ”

“งั้นฉันหวังว่าคุณจะแวะเข้ามาอีกก่อนกลับนะคะ”

“ผมอาจจะเข้ามาดื่มก่อนนอนก็ได้”

“ฉันจะรอค่ะ”

เขาคุ่นเคยติดกับการมีคนมาให้ทำ เขาเคยได้รับข้อเสนอขอเป็นคู่นอน

อย่างไรร่างกายส่งมาทางไปรษณีย์อยู่หลายครั้ง แกมบางที่ยังแนบรูปถ่ายแบบเรตเอกซ์มาให้ด้วย เขาได้รับหมายเลขห้องพักที่เขียนหัวตัวมาบนกระดาษเช็ดปากของบาร์ในโรงแรมต่างๆ จากทั่วประเทศ และครั้งหนึ่งระหว่างงานเลี้ยงอาหารค่ำที่ทำเนียบขาว สาวนางหนึ่งถึงกับสอตกางเกงชั้นในลงในอุ้งมือเขาตอนที่จับมือทักทายกัน

เขาแทบจะไม่ใส่ใจกับความสนใจที่พวกผู้หญิงมีให้ แต่สาวน้อยคนนี้มีเสน่ห์มาก เธอรู้จักใช้รอยยิ้มมาดตาบาดใจแบบสาวแดลลัส เป็นส่วนผสมที่ยากจะต้านทานระหว่างความเป็นสาวงามแดนใต้แสนซื่อยากับโคบาลสาวสุดกล้าหาญ ซีฟู้สึกว่าตัวเองมีปฏิกิริยาตอบ

แต่ให้ตายเถอะ เธอยังเด็กนัก! หรือเขาเริ่มแก่แล้วก็ไม่รู้ ในช่วงที่ยังหนุ่มและร้ายกาจกว่านี้ เขาคงถือว่ายิ้มของเธอคือการเชิญชวนอย่างเปิดเผย และคงรับคำเชิญนั้น

แต่เขาไม่ใช่คนหนุ่มอีกต่อไปแล้ว และความร้ายกาจก็ลดน้อยลงแล้ว อย่างไรก็ตามแล้วแต่ เขาก็ให้ทิปเธอไปไม่น้อย จากนั้นจึงกลับขึ้นห้องไปอาบน้ำทันที ชุดทักซีโคของเขาได้รับการรีดเรียบและแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วตามที่พนักงานโรงแรมรับปากไว้ รองเท้าหุ้มข้อแบบโคบาลสีดำที่เขาจะสวมก็ได้รับการขัดจนขึ้นเงาแวบ

เขาดื่มเบอร์เบินไปแก้วหนึ่งระหว่างแต่งตัว เสร็จแล้วก็แปร่งฟันอย่างไม่ปราณีปราศรัย จากนั้นก็ล้วงคอด้วยน้ำยาบ้วนปากอีกรอบ คงไม่เหมาะนักหรอกที่อินเดียแดงคนหนึ่งจะไปงานแถลงข่าวโดยมีกลิ่นเหล้ากรุ่นอยู่ในลมหายใจ จริงไหม

เขาดูตัวเองที่รู้สึกว่ามันมีปมด้อย แล้วดึงเสื้อเชิ้ตที่รัดจับขึ้นสวม และกลัดกระดุมทำด้วยหินโมรา ปกติแล้วเขาจะเก็บปมด้อยไว้มิดแน่น การสนทนากับแอบบอตต์และลองทรีนี่แหละที่เป็นสาเหตุของความรู้สึกที่พลุ่งพล่านในตอนนั้น

เขามืออะไรต้องพิสูจน์หรือ ทำไมถึงยังรู้สึกว่าจำเป็นต้องพิสูจน์ตัวเอง หรือหาเหตุผลอธิบายความเป็นตัวเองอยู่ เขาไม่มีเรื่องอะไรที่จะต้องขอโทษ เขาเก่งกล้าสามารถในทุกๆ เรื่องที่เคยได้ลองทำ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาต่างๆ ใน

มหาวิทยาลัย การฝึกบินของกองทัพอากาศ เครื่องบินรบ สงคราม หรือโครงการอวกาศ

เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างแม้ว่าจะมีชาติกำเนิดเช่นนี้ เขาเติบโตขึ้นมาภายในเขตสงวน แล้วไงล่ะ เขาไม่เคยได้รับสิทธิพิเศษอะไรนี้ ไม่เคยได้รับการจัดหาอะไรให้ด้วยสาเหตุนั้น กระนั้นก็ตาม เขาก็ตระหนักว่า ตนมีค่าให้แก่งประชาสัมพันธ์สำหรับโครงการอวกาศนี้ แต่ว่ากันตามเหตุผล เขารู้ว่านาซาจะไม่ยอมมอบหมายภารกิจกระสวยอวกาศพร้อมลูกเรือทั้งหมด ถึงสามภารกิจให้แก่บุคคลที่ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอในการควบคุมบังคับการ

แต่ใจเขาก็ก่อนหน้า ส่วนที่เป็นอินเดียนแดง จะนึกสงสัยอยู่เสมอว่า มีการหยอดน้ำมันหล่อลื่นในระบบเพื่อเขา ในอันที่จะทำให้มหาวิทยาลัย กองทัพอากาศ และองค์กรนาซาที่เขาเข้าร่วมดูดีขึ้นหรือไม่ เราทำเป็นมองข้าม ข้อด้อยของอินเดียนแดงไปเถอะ จะเป็นการประชาสัมพันธ์ชั้นยอดทีเดียว

อาจจะไม่มีใครที่เขาได้ประสบพบเจอเคยพูดอย่างนั้นหรือแม้แต่จะ คิดเรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่เขาเกลียดนักเวลาที่เขาจะมีบางคนคิด อย่างที่เขา บอกลองทริกับแอบบอตต์นั่นแหละว่า เขาไม่เคยใช้เชื้อชาติเป็นสิ่งที่คำนวณหรือ ทำให้ได้รับโอกาสมากกว่าคนอื่น

ถ้ามีใครมองว่านั่นหมายถึงเขาไม่ยอมรับชาติกำเนิดเขา นั่นก็เป็น ปัญหาของคนพวกนั้นและมันก็ช่วยไม่ได้

เขาตะโกโกลูกกลิ้งหอมอ่อนๆลงบนใบหน้า และเอานิ้วมือเสยผม ดำยาวตรง ลักษณะทางพันธุกรรมแบบชาวอเมริกันพื้นเมืองของเขาถือเป็น ลักษณะเด่นแน่ๆ เขามีผมแบบพวกโคแมนชี โทนกแก้มแบบโคแมนชี แม่ ของเขามีเชื้อสายโคแมนชีราวสิบห้าในสิบหกส่วน ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะพ่อของ เขาตายแล้วละก็ เขาอาจดูเหมือนอเมริกันพื้นเมืองมากกว่านี้อีก

เรื่องของเรื่องก็คือ มีโคบาลร่างผอมแก้งก้างคนหนึ่งในทุกๆสี่สัปดาห์ แถบ พื้นที่ด้ามกระหะของรัฐโอคลาโฮมา^๔ เกิดไปรักใคร่ชอบพอกับแม่ของตาหวด

^๔Oklahoma panhandle พื้นที่ปลายสุดด้านตะวันตกของรัฐโอคลาโฮมา ซึ่งมีลักษณะแคบ และยาวเหมือนด้ามของกระหะ

ในเวลาไม่นานหลังจากดินแดนของชาวอินเดียนแดงได้กลายเป็นรัฐรัฐหนึ่งแล้ว คริสโตเฟอร์ ฮาร์ต ได้รับถ่ายทอดเรือนร่างแบบพอมสูงและนัยน์ตาแบบที่แฟนสาวคนแรกของเขาหลงความเห็นว่า เป็น “สัฟฟอล นิวแมน” มาจากท่านผู้นั้นนั่นเอง

ดวงตาของเขานับเป็นหนึ่งในข้ออ้างที่พอใช้เมื่อทิ้งเขาไป แยะหน่อย ตรงที่ตัวเขาเองก็มีสายเลือดของพ่ออยู่ด้วย

เมื่อเริ่มหงุดหงิดกับความคิดเรื่อยเปื่อยของตน เขาก็ผูกนาฬิกาข้อมือติดกระดุมข้อมือเสื้อ และตอนนี้พร้อมแล้ว ก่อนออกจากห้อง เขาชำเลืองมองกำหนดการการเดินทางที่มีผู้ส่งโทรสารไปแจ้งเขาที่สำนักงานในฮิวสตันอีกครั้ง ตรวจดูชื่อของบุคคลที่จะต้องติดต่อและบันทึกใส่สมองไว้

อันที่จริงเขาอยากขับรถไปเองมากกว่า จากย่านชนชั้นสูงเทอร์เทิลครีก อันเป็นที่ตั้งของเดอะแมนชั่นตรงถนนส่วนที่กลับหลังตามองแทบไม่เห็น บนถนนที่แทบจะไม่มีใครร่วมใช้ ขอเพียงมีที่อยู่และด้วยประสาธสัมพันธ์เรื่องทิศทางที่เชื่อถือได้ของตน เขาคิดว่า เขาสามารถหาโรงแรมอดอล์ฟได้อย่างง่ายดาย

แต่กลุ่มผู้มอบรางวัลยืนยันว่าได้จัดผู้ติดตามดูแลไว้ให้แล้ว “เธอเป็นมากกว่าพนักงานขับรถนะครับ เธอเป็นผู้รอบรู้ เข้าใจเรื่องสื่อและรู้จักนักข่าวในพื้นที่ทุกคน” เขาได้รับการบอกเล่าอย่างนั้น “คุณจะพอใจมากที่ได้เมลินา ลอยด์ มาทำหน้าที่เป็นตัวกันชนให้ ไม่อย่างนั้นคุณถูกรุมทั้งแน่”

พอก้าวเท้าออกจากประตูของโรงแรมมา หญิงสาวผู้หนึ่งก็ตรงเข้ามาหา “ผู้การฮาร์ตใช่ไหมคะ”

เธอสวมชุดราตรีสั้นสีดำเรียบๆ แต่ตัดเย็บอย่างประณีตและดูมีราคาแพง แสงแดดทาบทาเป็นลายริ้วราวสีรุ้งบนเรือนผมที่มีสีดำเกือบเท่าของเขา เธอไว้ผมตรง แสกข้าง ไม่มีผมม้าปรกหน้า และเธอสวมแว่นกันแดด

^๔Paul Newman (ค.ศ. ๑๙๒๕-๒๐๐๘) นักแสดงและผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงและมีนัยน์ตาสีฟ้า เป็นที่รู้จักกันดีในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์

“คุณต้องเป็นคุณลอยด์แน่เลย”

เธอยื่นมือออกมา “เมลินาค่ะ”

“เรียกผมว่าซีฟก็ได้อะครับ”

ทั้งคู่มองให้กันตอนสัมผัสมือ เธอถามว่า “ห้องพักเป็นอย่างไรบ้างคะ ฉันหวังว่าคงเป็นที่พอใจ”

“มีตะกร้าผลไม้พร้อมแชมเปญครบถ้วน พนักงานก็ดูแลอย่างผู้ทรงเกียรติเลยละครับ”

“ที่นี่เขาขึ้นชื่อเรื่องนี้จะค่ะ”

เธอก็มึนชะเล็กน้อย นำทางไปยังรถเล็กซ์สรุ่นล่าสุดที่จอดรออยู่ตรงสุดปลายทางเดินซึ่งมีหลังคาคลุม พนักงานเปิดประตูของโรงแรมเปิดประตูรถด้านผู้โดยสารรอเขาอยู่แล้ว เมลлина ลอยด์ ให้เงินทิปอย่างงามแก่พนักงานหนุ่มน้อย “ขับรถปลอดภัยนะครับ คุณลอยด์” เขากล่าวกับเธอพร้อมทั้งโบกมือลา

“คุณต้องเป็นแขกประจำที่นี่แน่” ซีฟตั้งข้อสังเกต

เธอหัวเราะ “ไม่ใช่ฉันหรอกค่ะ ลูก้าของฉันสองสามคนพักอยู่ที่นั่น... ลูก้าที่ดังมาก ๆ นะค่ะ” เธอกล่าวเสริม เหลือบตามามองเขา “เวลาที่ฉันอยากใช้เงินกับอะไรหว่า ๆ ฉันชอบมากินอาหารกลางวันที่นี่ นั่งดูผู้คนเฟลิดเฟลินดี แล้วที่นั่นเขาก็ทำซูปรตอร์ติญาได้อร่อยมาก ๆ ด้วย”

“ผมจะเก็บข้อมูลนั้นไว้เผื่อได้ใช้ในอนาคตนะครับ”

“ปรับแอร์ได้ตามใจชอบเลยนะคะ”

แพมผมสีตาของเธอส่งเสียงเสียดสีกันขณะทิ้งตัวลงเคลียไหล่ ตอนที่เธอหันศีรษะไปดูว่ามีรถแล่นเข้ามาใกล้หรือไม่ก่อนจะบังคับรถออกสู่ถนน เขาได้กลิ่นน้ำหอมไซโยมาบางเบา

“สบายดีแล้วครับ ขอบคุณ”

“คุณมาถึงแดลลัสเมื่อไรคะ”

“ประมาณบ่ายสองโมงวันนี้ครับ”

“งั้นก็ดีสิคะ คุณเลยมีเวลาพักให้ผ่อนคลายหน่อย”

“ผมออกไปวายน้า”

“มันไม่เย็นไปหน่อยหรือคะ”

“สำหรับผมไม่หรอกครับ ผมว้ายไปหลายรอบ ผิวจะได้เป็นสีแทน”

เธอขับรถไปหยุดตรงสัญญาณไฟแดงและหันศีรษะไปมอง “ผิวสีแทนหรือคะ นั่นเป็นเรื่องตลกที่รู้จักในหมู่ชาวอินเดียนแดงหรือเปล่า”

เขาหัวเราะ รู้สึกชอบใจที่เธอเข้าใจมุกตลก และยิ่งชอบใจขึ้นไปใหญ่ที่มันไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเคอะเขินที่จะตั้งข้อสังเกต “ใช่ครับ” เธอยิ้มตอบ เขาอยากให้เธอถอดแว่นกันแดดออกเพื่อจะได้เห็นว่าดวงตาของเธอสอดรับไปกับสวยสมกับเครื่องหน้าอื่นๆบนใบหน้าหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนปาก ริมฝีปากของเธอทำให้เขาเชื่อในบาป

เมื่อเธอยกเท้าจากคันห้ามล้อเพื่อเหยียบคันเร่ง ชายกระโปรงก็วิ่งขึ้นเหนือเข่าเล็กน้อย ยีผ้าครูดกับถุงน่องนီบบางกระชับผิวเกิดเสียงซวนวาวหวมเสียงน่าฟัง เขายิ่งนำดูกว่า

“คุณจะรับอะไรดีคะ”

สายตาของเขาตัดจากต้นขาของเธอไปที่ใบหน้า “ว่าอะไรนะครับ”

“ฉันมีน้ำดื่มกับน้ำอัดลมเชยอยู่ในถังแช่เย็นบนพื้นรถข้างหลังฉันนี่แหละคะ”

“อ้อ เอ้อ ไม่ละครับ ขอบคุณ”

“ฉันได้รับแจ้งว่าให้เตรียมซักซ้อมกับคุณให้พร้อมไปเจอกับคนจำนวนมากในคืนนี้ คุณรู้เรื่องการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนมาก่อนแล้วใช่ไหมคะ”

“ที่ห้องรับรองชั้นสอง”

เธอพยักหน้า “ตรงนั้นจะเข้าได้เฉพาะผู้ที่ติดป้ายอนุญาตเท่านั้น จำไว้นะคะว่า แม้งานเลี้ยงอาหารค่ำจะเริ่มเวลาทุ่มครึ่ง แต่การแถลงข่าวไม่จำเป็นต้องยาวนานไปถึงตอนนั้น คุณแค่ส่งสัญญาณให้ฉันเมื่อไรก็ตามที่คุณพร้อมที่จะหยุด ไม่ว่าจะตอบคำถามไปแล้วห้าข้อหรือห้าสิบข้อ พอได้สัญญาณฉันจะหาข้ออ้างพาคุณเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงในทันที ทำแบบนั้น ฉันจะเป็นตัวร้ายในเรื่องเอง”

“ผมไม่คิดว่าจะมีใครเชื่ออย่างนั้นนะ”

“ว่าฉันจะเป็นตัวร้ายนะหรือคะ”

“ว่าคนอย่างคุณจะเป็นตัวอะไรยังไงก็ตาม”

เธอไม่ใช่คนโง่ เธอรู้ตัวว่าถูกพูดจาเหยาะโลมเมื่อได้ยิน เธอชำเลื่องมอง
เขาจากด้านข้างของแว่นกันแดด “ขอบคุณค่ะ”

“จิลเลียนใช่ไหม”

“หวัตดี เจ็ม”

“ที่รัก ผมเพิ่งได้เช็คข้อความนะ และผมก็ดีใจมากเลย คุณทำไปแล้ว
จริงๆ”

“ก่อนอาหารกลางวันนี่เองค่ะ”

“แล้วไง”

“ฉันจะรู้ผลภายในหนึ่งสัปดาห์”

“คุณตัดสินใจแน่นอนเมื่อไหร่”

“เมื่อวานค่ะ ฉันรู้สึกกลัวแล้วก็มวนท้องอยู่หลายหน แต่ฉันก็ทำไป
จนสำเร็จแล้ว”

“ทำไมคุณไม่โทร.บอกผมล่ะ ผมจะได้ไปเป็นเพื่อน ผมอยากจะไปอยู่
ที่นั่นด้วยนะ”

“ฉันขอโทษค่ะ เจ็ม ฉันอยากให้มันเป็นเรื่องจริงๆ ฉันไม่ได้โทร.หาคุณ
ก่อนหน้านี้เพราะพอดีไปกินมื้อเที่ยงกับพี่สาว เรากินกันนานมากจนฉันเกือบ
ไปตามนัดตอนบ่ายไม่ทันแน่ะ เลยมีเวลาพอแค่ฝากข้อความไว้ในโทรศัพท์
ที่บ้านคุณ”

“แล้วคุณบอกเมลินาหรือเปล่า” ก่อนที่เธอจะตอบ เขาก็พูดต่อ “คุณ
ต้องบอกเมลินาแน่ๆ อยู่แล้วละ เธอคิดยังไงกับเรื่องนี้ล่ะ”

“เธอก็ตื่นเต้นที่ฉันตื่นเต้น”

“ผมก็ตื่นเต้นเหมือนกันนะ”

“ฉันดีใจนะค่ะ ขอขอบคุณที่คุณสนับสนุนการตัดสินใจของฉัน”

“ผมมีของขวัญให้คุณด้วยนะ คุณจะต้องประหลาดใจ ผมได้มันมา
สักพักแล้ว กำลังรอให้คุณตกลงใจ ผมอยากเอาไปให้คุณนะ”

เธอได้ยินเสียงเหมือนเขายิ้มอยู่ และรู้ว่าเขากระหายที่จะนำของมาให้

เธอประหลาดใจด้วย แต่เธอยังไม่ต้องการเพื่อน จึงพยายามพูดปฏิเสธแบบไม่ให้เขาเสียใจ “เจ้มคะ ฉันรู้ว่าเรานัดเจอกันคืนนี้ แต่ขอเลื่อนไปก่อนได้ไหมคะ”

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ คุณไม่สบายหรือเปล่า”

“ฉันสบายดีค่ะ เพียงแต่รู้สึกอ่อนเพลียมาก มันเป็น...ประสบการณ์ที่สะท้อนอารมณ์มากนะคะ มากเกินกว่าที่ฉันนึกไว้ ฉันไม่รู้จนกระทั่งหลังจากทำไปแล้วว่าตัวเองจะมีอารมณ์ความรู้สึกร่วมมากขนาดนี้”

“ในแง่ไหนล่ะ คุณอารมณ์เสียหรือเปล่า ร้องไห้บ้างไหม”

“ไม่ได้มีอาการอะไรชัดๆ แบบนั้นหรอกค่ะ มันอธิบายยากนะ”

“คุณยืนยันกับผมว่ามันแค่เป็นกระบวนการทางคลินิกแบบปลอดภัยนี่”

“ก็อย่างนั้นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงจะมีอารมณ์...ใช้คำว่าอะไรนะความรู้สึกร่วมใช้ไหม”

เจ้มชอบวิเคราะห์อะไรทุกอย่างมากเกินจนเป็นนิสัย แต่โดยเฉพาะในคืนนี้ เธอไม่ต้องการฟังการวิเคราะห์ของเขา จึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่พยายามไม่ให้สื่อถึงความหงุดหงิดว่า “ฉันแค่อยากอยู่คนเดียวสักพัก เพื่อคิดเรื่องนี้ คิดเรื่องอะไรต่างๆ เราพักเรื่องนี้ไว้แค่นี้ก่อนได้ไหมคะ”

“ได้สิ เราพักไว้แค่นี้ก่อนก็ได้” ฟังจากเสียงของเขา เธอบอกได้ว่าเขารู้สึกน้อยใจ “ผมคิดไปว่าคุณอาจจะอยากได้ใครสักคนอยู่เป็นเพื่อนคอยประคับประคองในคืนสำคัญอย่างนี้ ดูเหมือนผมจะคิดผิดนะ”

เธอรู้สึกเสียใจขึ้นมาทันทีที่ไม่ยอมให้เขามาหา ทำไมเธอถึงไม่ใช้วิธีที่ง่ายกว่านี้และยอมให้เขาเอาของขวัญมาให้ แบบนั้นคงทำให้เธอเครียดน้อยกว่านี้มาก

แต่ก่อนที่จะเธอจะเอ่ยคำเชื้อเชิญขึ้นอีกครั้ง เขาก็พูดด้วยเสียงห้วนๆ “ไว้ผมจะโทร.มาใหม่แล้วกันนะ จิลเลียน” แล้ววางหูไป